

[דף סיכום בחינה](#)

מזהה בחינה: 001000257525 מזהה סטודנט: 285710

שם קורס: דיני נזיקין

מספר שאלה	ניקוד מירבי	ציון	שאלת בונוס
1.1	45.00	44.00	0
1.2	8.00	8.00	0
1.3	6.00	6.00	0
1.4	6.00	6.00	0
2.1	15.00	12.00	0
2.2	5.00	5.00	0
2.3	5.00	5.00	0
3	5.00		0
4	5.00	5.00	0
5	5.00	5.00	0
6	1.00		1

ציון בחינה סופי : 96.00

הבחינה הבדוקה בעמודים הבאים

אוניברסיטת בר-אילן – הפקולטה למשפטים, שנה א', שנה "ל תשפ"ב, מסלול 01

המרצה: פרופ' בנימין שמואלי, מתרגלים: עו"ד עדן כהן; נוי פלח; אביעד חלפון

דיני נזיקין- מועד א'

פתיח:

- משך הבחינה – 120 דקות (לא כולל הארכת זמן לזכאיות/ים).
- כל חומר עזר אסור בשימוש, למעט הנספח לבחינה. מובן שלא כל המופיע שם רלוונטי לתשובות.
- בתשובותיכם יש צורך לנמק (גם אם לא כתוב במפורש לעשות כן), להניח הנחות חלופיות ולהשתמש באסמכתאות במקום שהדבר נדרש.
- שימו לב למגבלת המילים בכל שאלה. מובן שאין חובה לנצל את כל מלוא המילים בכל שאלה.
- אין להשתמש במקפים ושאר סימנים כדי לצמצם את מספר המילים.

בהצלחה!

התובעים הם עזבונו של אלעד-הורי הילד, להלן: התובעים.

נתבעים: צה"ל באחריות אישית ושילוחית וכך גם את מדינת ישראל. בנוסף את החיילים שהיו אמונים על סריקות אלו בסופו הספציפי אשר נראה כי לא נסרק כראוי משום שנשאר חפץ מסוכן זה. חיילים אלו באחריות אישית ואת מפקדיהם באישיות ושילוחית. נראה כי עיקר התביעה תהיה כלפי גופי הכיס העמוק- צה"ל, המדינה ואולי מפקד בדרג גבוה הממונה על הנידון.

פרשת התביעה- התובעים יתבעו בגין עוולת הרשלנות לפי ס' 35-36 לפקנ"ז. ננתח ע"פ מודל ברק בפס"ד ועקנין:

חובת זהירות מושגית:

סף הכניסה- חוזה: בין הנתבעים למתגוררים בסמוך לשטח צבאי חוזה כתוב או שאינו כתוב אך מובן כי עליהם מוטלת האחריות שלא להזיק, שאנשים לא יינזקו כתוצאה מאימוני צה"ל. לפי **ס' 37 למקרקעין:** הילד נכנס לשטח הנמצא באחריותם ועל כן מחובתם לדאוג לכך שלא ייגרם לו נזק כתוצאה מהשטח. (יש היטענו שחלש בעניין הנידון משום שלא מדובר בקלה באדמה..). והן מכוח **יחסי שכנות:** על כלל הנתבעים חובה להימנע מלהזיק לעוברים והשבים "מה ששנוא עליך".

מבחן הצפיית הטכנית- מדובר בצהל- ארגון גדול וחזק המודע לסכנותיו ולפעילותיו וכן לחיילים ולמדינת ישראל אל מול עוברים ושבים תמימים- כמובן שיש לנתבעים כולם היכולת הטכנית לצפות כי לו יתנהגו שלא כראוי ולא בזהירות עלולים להיפגע העוברים מהשבים ויכול להיגרם להם נזק כתוצאה מפעילויות צבאיות.

מבחן הצפיית הנורמטיבי- מוטלת על צה"ל ועל המדינה ועל החיילים האחריות לצפות כי לו יתנהגו במחדל או במעשה באופן לא זהיר עלולים אנשים להיגע- מדובר בפעילויות צבאיות.. סביר שיכולות להזיק (משולב חומרי נפץ ועוד..) וכן מדובר בגופי ענק- כיס עמוק ולכן מוטלת עליהם האחריות אפילו בצורה חזקה יותר לצפות נזקים לולא יתנהגו כראוי. מנגד ההגנה תוכל לטעון כי לעיתים כחלק מפעילויות צה"ל אין ברירה אלא לקחת בחשבון אופציה שאנשים יינזקו. התביעה תראה בהמשך כי לא כך במקרה זה.

חובת הזהירות הקונקרטית- מבחן הצפיית הטכנית- רשויות צה"ל אשר ידעו כי מדובר באזור מועד לפורענות וכן המדינה כאחראית והחיילים- היו מודעים כי מדובר בשטח הסמוך ליישוב מגורים ולכן יכלו לצפות כי לו יתרחשו ושאירו חפצים מסוכנים באזור הפעילות אנשים עשויים להינזק. **הנורמטיבית- היה עליהם לצפות כי לולא ידאגו לגידור השטח, הילד אשר דווח להם מראש - עלול לחזור ולהסתובב באזור! ולכן עליהם לצפות כי לו ישאירו חפץ מסוכן כגון המכיל חומר נפץ- ולא יאספו וידאגו שהסריקות תתבצענה כראוי- עלול לגרום לנזק לילד כתוצאה מסקרנותו והתעסקות עם החפץ שעשו להתפוצץ ולהזיק לו. הן החיילים שמודעי לצורך בסריקות, הן המדינה כאחראית וכנראה כמודעת לסכנות, והן לצה"ל כגוף אחרי- מוטלת האחריות לצפות זאת. הגנה- תטען כי כמו שבקורנויזר דובר כי לעיתים ישנן אמצעי מניעה כמו הצבת פקחים בכל מקום כך גם כאן מוטלת אחריות בהתאם לצפיית המושגית על אמצעי מניעה לא ריאליים.**

הפרת החובה- לפי נוסחת לרנד הנד- לפי נוסחה זו במידה ואמצעי הנזק קטנים מתוחלת הנזק יש להטיל אחריות על המזיק- כאמור, חובתם להיזהר ולא להזיק לעוברים והשבים כתוצאה מהאימונים והפעילות הצבאית. הם הפרו חובה זו- בכך שלא גידרו את המקום או הציבו חייל שימנע תמידית מאנשים להתקרב. הם יטענו כי האמצעים למניעת הנזק - יקרים מאוד, וגדולים מתוחלת הנזק- מדובר בשטח גדול מאוד וגידור השטח כרוך הוצאות גדולות מאוד ולא מצופה שיעשו זאת. בנוסף הם כן פועלים באמצעי המניעה הזולים על ידי סריקות לאיתור חצים מסוכנים וכן שילוט שקשה לפספס. אך ההורים יטענו כי מדובר בשטח הקרוב ליישוב בו מתגוררים ילדים- שאינם יודעים לקרוא ולכן עליהם להפעיל אמצעים מותאמים. וכן אפילו את המעט לא עשו כראוי- החפץ הסגול שפוצץ את אלעד נפל לפני סוף השבוע האחרון (רביעי) והאירוע קרה בשני, מה שמעיד שהפרו אפילו את חובתם הבסיסית ביותר! ולא סרקו כראוי את השטח. מדובר בתוחלת נזק גבוה- מוות של ילד. נראה שביחד לנזק כזה אמצעי המניעה קטנים ויש להטיל עליהם את החבות הנזיקית.

נזק- נזק גוף- פציעות בכל גופו אשר הובילו למותו.

ממוני- הוצאות רפואות- בעת הטיפול בו בבית החולים וכן הוצאות כגון ליווי וקבורה. אובדן השתכרות- מדובר בילד בן 11.5 ולכן יטענו לקבלת פיצוי על אובדן השתכרותו העתידית, לפחות כממוצע במשק עם ניכוי של שני שלישי (אטינגר+ פינצ'). בנוסף ידוע כי הוא נגן מוכשר, חלם להיות חייל בצה"ל ואולי אף היה נשאר לקבע- מדובר במקצועות שהיו מכניסים קרוב לודאי פרנסה יותר גבוה מהממוצע במשק ולכן הוריו יטענו לפיצוי גבוה יותר כפי שנפסק בגון כהן. - בנוסף- יוכלו לטעון על תקופת הטבתו בעודו מורדם ומונשם בביהח- לפיצוי למיטיב מביניהם מכוח חוק מיטיב חולה ס' 5, יגיע פיצוי כמשכורתם\ כגובה סיעוד- הנמוך מביניהם.

חסר: פס"ד אבו חנא (1-)

לא ממוני- כאב וסבל (אטינגר)- הילד סבל, במהלך הטיפולים, ואולי אף בשניות לאחר בפיצוץ. אובדן הנאות חיים (אגבבה)- גם על הזמן שהיה מורדם- (אטינגר) וכן על אובדן ההנאות העתידיות- אוהב לנגן. וכן יטענו לפיצוי בגין קיצור תוחלת חיים (אטינגר) - על השניות והזמן שידע שהולך למות ועל עצם הקיצור- מקובל להשית פיצוי גבוה לעניין זה. פגיעה באוטונומיה (דעקה)- לא נדון לעניין זה.

קשם- עובדתי, אלמלא לא היו מגדרים או סורקים כראוי לא היה נתקל בחפץ ומתפוצץ ומת. משפטי- מבחן הצפיית היה על הנתבעים לצפות כי לולא יתנהגו ויגדרו ויפעלו כראוי עלול להיגרם לאלעד או מסתובב אחר באזור נזק. וכן היה עליהם לצפות לסוג נזק גוף- אין זה משנה היקפו (ברדה) וכן לגולגולת דקה (לאון) או לנזקים נדירים (קופר)

ס' 41- מעשה המעיד על עצמו- 3 תנאים- לנתבעים יש את הידע והשליטה באזור ובחומרים המסוכנים, וכן סביר יותר מפרטי המקרה שהתרשלו ואפילו את הסריקות הבסיסיות לא עשו כראוי מאשר שלא התרשלו ולכן יטענו הוריו כי להפך את נטל ההוכחה. בנוסף-

וכן התובעים יטענו להיפוך נטל ההוכחה משום שהתרחש **נזק ראייתי!** דוח הסריקה הרלוונטי אשר נראה כי בו לא בדקו טוב את השטח והשאירו את החפץ האמור- לא אותר.

ניתוק קשש לפי ס' 64(2)- גורם זר מתערב - כולל הוא עצמו- אלעד בעצמו שימש כגורם זר מתערב- לא ציפו הנתבעים כי ילד אשר מוזהר שוב ושוב ילך וסתובב שנית למרות הסכנה הכרוכה. וכן שהוריו לא יעצרו אותו..

אשם תורם ס' 68- יטענו שהוא משוטט שם מפעם לפעם למרות המודעות לסכנה ולא מפסיק למרות האזהרות וכן הוריו עצמם שלמרות מודעותם לתחביבו לא משגיחים עליו יותר!

הסתכנות מרצון ס' 5- אלעד ידע על הסכנה, בחר להיכנס למרות זאת. אך הוריו יטענו כי ודאי שילד בגילו לא ידע על ההשלכות המשפטיות ובכלל של העניין, וכן שקשה להגיד בגיל כזה כי בחר להיכנס מרצון למרות ההשלכות. ביהמש נוטה שלא לקבל הגנה זו מלבד בספורט אתגרי.

הקטנת הנזק- פס"ד גנוך- מבחן האדם הסביר- היה מונע את הסתבבות הילד מבעוד מועד וכן יטענו כי הן ההורי והן הילדי יכלו להקטין את נזקו בכך שאם היו שומרים עליו אולי לא היה מגיע לכדי קרות הנזק, ואף אם היה נגרם הנזק היו מטפלים בו במהירות רבה יותר.

הודעת צד ג- כל נתבע ינסה לטעון כי האחר אחראי יותר ממנו, ודאי שהחייל יעביר למ"כ שיעביר למי דמעליו וכן הלאה.. וכן צהל כגוף מדיני יטען שהמדינה צריכה להוציא את הפיצוי מכספים שאינם מיועדים לצהל אלא אזרחיים בלבד.. והמדינה תטען להוצאה מתקציב צהל.

סיכויי תביעה: סביר כי התביעה תתקבל משום שמדובר במקרה של רשלנות קשה, סריקות שלא נעשו כראוי למרות המודעות לסכנה ונזק חמור מאוד של מות ילד. הן מטעמי צדק מתקן, וצדק חלוקתי- שהיא הגופים הגדולים הם הכיס המעמוק ומפזרי הנזק הטובים- בודאי ביחס לזוג הורים פשוטים... במידה ויתחלק בין כמה גורמים- יחולק לפי ס' 11+84.

לפי ברק נוסחת לרנד הנד לא כוללת את שיקולי הצדק, ומוטב לבחון על פי מבחן האינטרסים- יש לבחון 3 פרמטרים- מהות הפגיעה בניזוק- במקרה שלנו גדולה מאוד! מוות! אפשרות המזיק למנוע את קרות הנזק- במקרה שלנו אפילו את האמצעי הפשוט והזול של סריקות לא קיימו כראוי ולכן נתייחס לאמצעי זה הזול ונגיד שקיים אמצעי זול ואותו לא עשו. וכן האם מדובר במטרה חשובה חברתית- ניתן לטעון כי מדובר בפעילו צבאית חשובה ויש להמשיכה. אך מנגד- כל עניין הפעילות הצבאית היא לשמור על אזרחים ולכן אם נעשית בצורה רשלנית ולא בטוחה ניתן לטעון שכבר אינה מטרה חשובה לחברה. ועפ זה- משום שהן הנזק גדול, הן המטרה לא חשובה, והן המזיק יכל בקלות למנוע את נזקו- תשובתי לא תשתנה וסיכויי התביעה להתקבל ושהאחריות תיפול על הנתבעים. ניתן לטעון מנגד בהתאם לכך שהמטרה חשובה- שאולי לא בטוח שהתביעה תתקבל לגמרי.

במידה ולא ננתח על פי מבחן האינטרסים, אך כן ניקח מדעתו של ברק את הצורך בהוספת שיקולי צדק- עדיין נראה כי הן מצד הצדק המתקן הרוצה להשיב את המצה לקדמותו והן מצדק חלוקתי- הם הכיס העמוק- יש להטיל עליהם את החבור בהתרשלות.

8

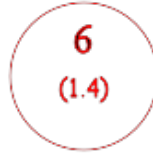
(1.2)

לפי פלטשר- תורת הסיכונים ההדדיים, במקרה בו קבוצת אחת מסכנת את השנייה באופן לא הדדי- כלומר יותר מהאחרת כמו מטוס המסכן יותר את הולכי הרגל מאשר הם אותו. האחריות תיפול באופן מוחלט על המזיק! ולכן נדבמה שבמקרה דנן, בהחיילים המדינה וצהל יודעים בהרכח הרבה יותר מהילד והסובבים- יישאו באחריות באופן מוחלט ותשובתי לא תשתנה. אבל ניתן לטעון גם שמדובר בקבוצות שהיו בעלות סיכון הדדי משום שגם הילד ידע על הסיכון והפך ללא הדדי בכך שנכנס וסיכן את עצמו- אך עדיין נראה כי הם ידעו יותר על השטח ועל החפצים ולכן לדעתי הטענה כי בגלל אשמו התורם הוא סיכון וחייב-לא יתקבל.

6

(1.3)

ניתן להגיד שלפי השוקל הטוב מונע הנזק הזול האחראים-החבים הם דווקא הילד או הוריו שכן יכלו לשמור עליו בתוך הבית או שהוא יוכל פשוט לא להתקרב ובכך למנוע את הנזק בצורה זולה. לפי זה אולי תשובתי הייתה משתנה והאחריות תיפול עליהם. אך עם זאת- ניתן להגיד כי לשמור על ילד 7\24 זה יקר ולא ריאלי לעומת הנתבעים שלהם היה את הידע על סוגי החפצים המסוכנים והאיזור, הם בעלי אמצעים זולים - כמו הסריקות שרק צריך היה לעשות ביסודיות משכבר נעשות ובכך למנוע את הנזק בקלות- ואם כך באחריות מוחלטת יפול עליהם.

לפי עוזר!

תובעים: דנה ואופק, נתבעים: נהגת הרכב- ביטוחה. התובעים ינסו לתבוע לפיצויים מכוח הפלת"ד:

שלב א'- הגדרה בסיסית: ננתח לפי פס"ד עוזר:

אירוע- מתקיים. מדובר באירוע אחד ולא רצף של אירועים.

נזק גוף- נגרמו לשניים חבלות חמורות בראש ובגפיים וכן נזקקו לטיפול החלמה מרובים. לגבי טענה אפשרית לפיצוי בגין הסמארטפון שנשבר- לא תוכל לקבל- מכוח פלת"ד לא ניתן לקבל פיצויים על נזקי רכוש (וכן ייחוד עילה ס' 8).

קשם- עובדתי, אלמלא- אלמלא היה פותח את דלת רכבו לא היו השניים נופלים מאופניהם ונפצעים. משפטי, מבחן הסיכון- פגיעה באחר כתוצאה מפתיחת הדלת של הרכב בהחלט נמצאת כפגיעה הקיימת במתחם הסכון של שימוש ברכב. מבחן הזירה מזאוי- פחות יתקבל כאן. מבחן השכל הישר- אכן נראה כי קיימת קרבה רעיונית בין הישמוש ברכב, פתיחת דלתו לבין הנזק שנגרם- הפלת שני רוכבי אופניים ופציעתם.

שימוש- מתקיים. חניה ופתיחת דלת רכב- כנראה ייכנסו כשימוש. ודאי שאם פתיחת הדלת היתה כחלק מהנסיעה והחניה- לכניסה או יציאה מהרכב לשם המשכת או הפסקת הנסיעה. (בניגוד לפדידה- אם היה מוין כאן כי פתח את הרכב למטרות אחרות אולי לא היה נחשב שימוש).

ברכב מנועי אטליס- לפי אטליס הרכב החונה המדובר כפוכע ברוכבים הוא רכב מנועי- מכאני שנועד בעיקרון לתחבורה יבשתית ומותר לנסיעה ע"פ דין (מבחן הכשירות הנורמטיבית הכללית פס"ד אטליס). השאלה שתישאל האם פגע הרכב המנועי ברכב מנועי אחר ומכאן בנהגים או בהולכים רגל. ידון בהמשך התשובה.

למטרות תחבורה- מבחן תעבורתי-נחשב בהחלט שימוש למטרות תחבורה.. לא מצויין כי מדובר בפתיחת דלת לשם משחק (שגם אז היה ניתן לקיים דיון! (כהן נ הפניקס)) אלא מדובר במקרה שנראה כי הדלת נפתחה לשם יציאה מהרכב כהפסקת הנסיעה. זה ייחשב למטרות תחבורה..

משוללי זכאות- ס' 7- אין להם קסדות- אם יטען שהם נהגים, ומשום כך בעלי רישיון שאין ביטוח כי הפרו כללים- אך אין מדובר ברכב ולכן לא רלוונטי, וכן על הולכי רגל אין ביטוח.. ובנוסף- משום שמדובר במשטר של אחריות מוחלטת- אין כאן אשם תורם ולא יורידו להם בפיצוי למרות שנהגו ללא קסדה, נגד כיוון התנועה וכוד.

האם מדובר בתאונה בין נהגים לנהג- האם יש לראות בהם הולכים רגל או נהגים? לפי דעת הרוב בפס"ד דרויש הם הולכים רגל ולכן במידה וייקבע כי מתקיים אירוע פלת"ד כל הפיצוי יושט עליה כנהגת להולכי רגל. אך ברק-ארז במיעוט טוענת כי רוכבי אופניים חשמילים ייחשבו לנהגים ומשכך לפי דיעה זו כל אחד מהם היה חב על נזקו.

שלב ב'- חזקות מרבית- אין צורך בהן אך גם אם כן נראה כי זו הרלוונטית היא החזקה בדבר ניצול הכוח המכאני לשימוש הייעודי- ואכן היה עומד בחזקה זו- אירוע אחד, שבעקבותיו (קשם משפטיועובדתי כדלעיל), גרם לנזק, כתוצאה מהשימוש ברכב ליידועו! פתיחת דלת רכב היא בהחלט חלק מייעודו.. ולצורכה יש להתשמש במנגנון- כוח מכאני.

שלב ג' חזקה ממעטת- לא תתקיים, לא נראה כמכוון.

נראה כי מתקיימים רכיבי הפלת"ד **וסיכויי התביעה** גבוהים, וכן מדובר בחוק סוצאלי מה שמגביר את סיכויי התביעה להתקבל כדי שהשניים, יקבלו פיצוי- צדק מתקן.

מבחן הסיכון- ניתן לטעון כי התנהלותם הרשלנית של השניים מהווה אירוע מנתק לקשר הסיבתי שכן השניים נסעו נגד כיוון התנועה, לא בכביש אופניים ובלא קסדות (1-).

הנזק עבור מכשיר הטלפון שנשבר במהלך האירוע אינו בר פיצוי מכוח הפלת"ד שכן מדובר בנזק רכושי אשר חוק הפלת"ד אינו חל עליו, ולכן ניתן יהיה לתבוע במסגרת תביעה נזיקית מכוח פקודת הנזיקין. אולם, ייתכן והתביעה תיתקל בקושי לאור התנהגותם של אופק ודנה אשר נסעו בניגוד לדיני התעבורה (כשהאחד מרכיב את השנייה, ללא קסדה ובניגוד לכיוון התנועה). יש להניח שלפחות ייפסק לה אשם תורם גבוה, או שבכלל ייפסק שאין התרשלות כלפיה. (2-)

יוכל להיטען שהתשובה תשתנה- לפי פדידה-משום שהשימוש רק לאוורור, יוכלו לטעון כמו במזאווי כי הרכב משמש כזירה בלבד. השימוש אינו למטרות תחבורה- אין פלתד. אך מנגד ייטען-שעומד בחזקה המרבה כאמור לעיל ולכן לא יתשנה!(כהן נ הפניקס). אך יוכלו לדון מנגד שגם בחזקה המרובה לא עומד משום שאוורור אינו מטרתו הרב תכליתית.

5

(2.2)

תשובתי תישאר- סיכויי התביעה גבוהים ואכן מדובר בפלתד- משום שייכנס תחת החזקה המרבה- חניה במקום אסור, שבעקבותיה קרה הנזק.

בפס"ד לינדורן נ' קרנית נידונה השאלה האם ידועים בציבור ייחשבו כבני זוג לס' 78 הדן בזכאות התלויים לפצוי. שם קבע השופט ברק כי אכן ידועים בציבור ייחשבו כבני זוג. ברק מציג רשימת מאפיינים אשר ככל ויותר ממאפיינים אלו מתקיימים בקרב הידועים בציבור כך סביר כי ייחשבו כבני זוג - ותלויים - לסעיף זה - (הרשימה אינה סגורה) - הרשימה כוללת: משק בית משותף, איחדו את משפחותיהם, חשבון בנק משותף, ילדים משותפים ועוד.

בנוסף בפס"ד מציין כי התלויים יוכלו לקבל פיצוי- הן על תלות שהוכחה בפועל! והן על תלות בכוח- לדוגמא תיכנן הידוע בקרוב להעניק לה סכום מסוים למשך כמה חודשים- על אף שעדיין לא עשה זאת- מדובר בתלות בכוח שגם עליה תוכל לקבל פיצוי.

5

(4)

ילדים תלויים יקבלו פיצוי בגין תלותם- הדברים שהיו אמורים לקבל לולא הנזק ומעכשיו לא יקבלו.

אך מה בדבר בגירים תלויים? בפס"ד פלוני נ המאגר מוצגות שלוש גישות הגישה הרחבה אשר תטען כי יש לפצות גם בגירים תלויים על כל תלות שנחשסכה מהם - אפילו חופשת סקי.. הגישה המצמצמת- לא יינתן לבגיר פיצוי כתלוי. גישת הביניים- תטען כי רק במקרים שיוכיח שאינו יכול לפרנס עצמו יקבל הבגיר פיצוי.

השופט עמית- הולך לפי גישת ביניים מצמצמת- לפי רק במידה ויראה התלוי אינדיקציות לכך שאינו יכול לפרנס עצמו יקבל. וכן לדעתו כעיקרון צריך שיראה שהיה גר עם הוריו. ואילו סולברג לפי גישת ביניים מרחיבה- מספיק שיראה התלוי כי אכן היה תלוי בהוריו- כמו סטודנט שגר בביתם, או נהג לאכול אצלם.. וכדומה.

בפועל לא היה נדרש להכריע בין הגישות כי במקרה דנן דובר בשני בגירים עצמאיים אשר לא הוכיחו את תלותם כלל ולכן לא קיבלו פיצוי- אפילו לא עמדו בהגדרתו המרחיבה יותר של סולברג!

בפס"ד יחזקאל עוסק בשאלת תלות בתקופת הצבא- בעיקרון, בניס יחשבו כתלויים עד גיל 18 ובנות עד גיל 21. בפס"ד זה נידונה השאלה מה בנוגע לחייל אשר בתקופה זו לא מפרנס עצמו מלבד המשכורת הצבאית, רובם גרים ואוכלים אצל ההורים כשחוזרים הביתה וכדומה. הוכרע כי בתקות הצבא יקבל התלוי הבגיר כשליש מסכום תלותו בהוריו.

5

(5)

תשובה עבור שאלה מס' 6 (1 נק' - שאלת בונוס)

לשים לב אם קשור הפחח 63\ תקיפה

לחזור לקלברזי והירשוף- מה הירשוף מוסיף?

הקטנת הנזק תשמש להנגת הנתבעים לדוגמא בעוולת רשלנות- כאשר יוכלו לטעון כנגד התובעים יכלו להקטין את נזקם לאחר תחילת קרותו. כמו בפס"ד גנזך.. מדובר בהגנה חלקית- היא אינה מוחלטת אך תוביל במידה ותתקבל להפחתת הפיצוי.